

ligt at udforme nærmere Regler, men til Deltagelse i disse Overvejelser tilsiger jeg ogsaa min Medvirkning.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg omtalte meget udførligt de faste Takster og fandt i denne Sammenhæng Udtryk for denne Lovs Tendens, som jeg baade finder unødigt skarpe og egentlig talt ogsaa uden virkelig faktisk Grundlag i Lovforslagets Bestemmelser. Det ærede Medlem sagde, at den Lov, vi her staar overfor, er en Januslov, en Lov med to Ansigter, et, der forkynnder Fred paa dette sociale Omraade, og et, der erklærer Krig, og det ærede Medlem udtalte, at han aldeles ikke kunde være tilfreds med de Takster, der her var fastsat; de var alt, alt for lave, og naar Loven foreløbig var anslaaet til at ville koste ca. 62 Mill. Kr. og senere, efter at en vis stationær Tilstand med Hensyn til Tilgangen er indtraadt, saaledes at denne udelukkende kom til at afhænge af Befolkningstilvæksten og de økonomiske Forhold, at ville gaa ned til 57 Mill. Kr., og naar det ærede Medlem sammenstillede det med de ca. 60 Mill. Kr., som Alderdomsunderstøttelsesloven i indeværende Aar vil koste, saa betød det, sagde det ærede Medlem, i Virkeligheden, at man vilde skrue Udviklingen tilbage; det var en Tilbageskrivningslov, vi her stod overfor, og de Takster, der her sattes, kunde i Sammenligning med Alderdomsunderstøttelsesbeløbene ikke betegnes som tilstrækkelige; de kunde ingenlunde siges at være sat uden Kærrighed.

Men det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, der har talt om disse Takster, bør ikke glemme, at vi her staar overfor et Omraade, hvor Udgifterne har været i ganske voldsom Stigning paa Grund af de Prisforhold, vi har haft. Man maa dog ikke glemme, at vi i Løbet af et Tiaar har faaet disse Udgifter mellem 5- og 6-doblet. Dette ligger ikke i, at Tilgangen af alderdomsunderstøttede er blevet 5—6 Gange saa stort, men naturligvis i de ekstraordinære Forhold. De unormale Prisforhold, den uhyre Fordyrelse af de allerfleste Varer har gjort det fornødent at gaa betydeligt op med de enkelte Understøttelser. Det vil være alle ærede Medlemmer af dette Ting vel bekendt, at medens vi i 1910—11 havde et samlet Beløb til Alderdomsunderstøttelse paa mellem 11 og 12 Mill. Kr. for Stat og Kommune, steg dette Beløb jævnt med 1 Mill. Kr. aarlig indtil Aaret 1915—16; fra dette Tidspunkt begyndte Stigningen at forme sig paa en ganske anderledes voldsom Maade, idet Beløbet steg med 4—5 Mill.

Kr. i det første Aar, derefter med 10 Mill. Kr. og i det sidste Par Aar med 15 Mill. Kr. aarligt. Man maa altsaa, synes det mig, være klar over, at de Udgifter paa op mod 60 Mill. Kr., som vi nu er naaet til til Alderdomsunderstøttelsen, ikke vil blive staaende i de kommende Aar.

Bliver vi ved den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, bliver vi ved det frie Skøn, er det en selv sagt Ting, at samtidig med, at Priser og Lønninger gaar ned, vil disse Beløb ogsaa gaa ned. Denne nedadgaaende Bevægelse vil naturligvis modvirkes gennem det store Tal, der fremtidig vil melde sig til Alderdomsunderstøttelse som Følge af Befolkningstilvæksten og de vigende økonomiske Kaar i vide Kredse af vort Folk, men jeg nærer ikke Tvivl om, at en Nedgang vil indtræde, en Nedgang, der vil blive væsentlig større end den, der opnaas, hvis vi gaar over til at lovfæste det her foreliggende Lovforslag med de her foreslaaede faste Takster. Derfor er det ganske forkert, naar man ved Bedømmelsen af dette Lovforslags Hensyn tagen til de gamle, der her er tænkt paa, sammenstiller Forslaget med de Udgifter, vi i Øjeblikket har til Alderdomsunderstøttelseslovgivningen. Man burde for at kunne anstille en saadan Sammenligning paa et berettiget Grundlag afvente mere normale Tider og de Alderdomsunderstøttelser, som de vil bringe.

Dermed har jeg ogsaa besvaret de Bemærkninger i Tilknytning hertil, som blandt andet ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode har fremsat. Jeg kan ikke tænke mig, at hverken det ærede Medlem Hr. Borgbjerg eller det ærede Medlem Hr. Rode skulde kunne tænke sig Muligheden af, at man i de kommende Aar vedblivende, hvis vi bliver ved Alderdomsunderstøttelsesloven, kan gaa til Vejrs med Udgifterne til alderdomsunderstøttede trods Prisfald og Lønedgang; jeg vil slet ikke tale om et lignende Tempo som det, hvori man er gaaet til Vejrs i de senere Aar, men blot tænke paa en jævn Stigning svarende til Befolkningens Tilvækst. Er man dog ikke paa det rene med, at man mange Steder med disse Understøttelser er naaet op paa Højder, som kun er Udtryk for Nødvendigheden af at forsyne de vedkommende med Midler til at imødegaa Dyrtiden, men ingenlunde er en Alderdomsunderstøttelse, som man, naar normale Tider nærmer sig, kan blive staaende ved? Men hvis dette er Tilfældet, er der, som sagt, heller ikke nogen som helst Basis for den Betragtning, som